

ДЪГ ХОРНИГ СМЪРТОНОСНА ИГРА

Превод от английски: Лиляна Енева, 1990

chitanka.info

— Не искам салата — каза Били Сампсън. — Не обичам салата. Освен това имам много работа. Бихте ли ме извинили?

Родителите му бяха напълно навън от играта. Те изобщо не правеха разлика между CPU^[1] и BMW. Безполезно беше да говори с тях. Те бяха динозаври във века на електрониката.

— Били — каза майка му, — не ни е грижа каква чудата компютърна програма имаш пак да пишеш тази вечер. Ако не поемаш достатъчно витамини, скоро и името си няма да можеш да напишеш. А сега яж.

Той разходи салатата из чинията си. Купчина влажни зеленчуци. Не си струваше да им обяснява, че когато си първото момче, получило нова игра, просто си длъжен моментално да я изprobваш. Не си струваше да им обяснява също, че тук става въпрос за обществено положение, а още по-малко щяха да го разберат, ако беше споменал за възбудата от неизвестното. Единственият възможен изход беше да им угоди. Насили се да погълне салатата, като почти се задави.

— Сега бихте ли ме извинили, моля?

— Десерт няма ли да вземеш, Били?

— По-късно може би.

— Добре. Гледай да си легнеш в прилично време, нали обещаваш?

Били бързо се запъти към стаята си и затвори вратата след себе си. Поне в това отношение родителите му бяха родители на място. Уважаваха уединението му и когато вратата на стаята му беше затворена, не го беспокоеха, освен ако той не ги поканеше.

Персоналният му компютър IBM беше върху бюрото, инертен, пълен с потенциални възможности. Не беше най-добрият микрокомпютър на пазара; за парите, които струваше, беше дори един от най-несполучливите. Все пак обаче заради буквите IBM върху табелката си той побеждаваше конкуренцията. За неговата операционна система се съставяха повече нови програми, отколкото за всяка друга. Затова и Били беше направил замяна, за да се сдобие с компютъра. Някои от приятелите му от местната обменна мрежа бяха постъпили по същия начин. Други бяха решили засега да не се разделят с компютрите си „Апъл“ и CR/M. Така групата като цяло покриваше района.

Внимателно и нежно Били извади новия флопи-диск от калъфката. Беше му попаднал съвсем случайно и затова Били беше сигурен, че нито едно от другите момчета още не се е сдобило с него. Беше го открил, докато четеше сп. „Къмпютър уърлд“ — което правеше всяка седмица — и разсеяно преглеждаше раздела „Наемане на работа“ — което правеше рядко. И изведнъж откри малка реклама, отделена с линии, вероятно поместена там по погрешка. Тя гласеше: „Играта «магическа смърт» за персонални компютри IBM и съвместими с тях. НОВО! От «Пърсынъл къмпютър одисиз», Хоумър, Аляска 99603, цена 59,95 долара.“ Били Сампсън не бе чувал за Хоумър, Аляска, нито пък за „Пърсынъл къмпютър одисиз“. Но това не бе учудващо. Нови компании се появяваха и изчезваха толкова бързо, че човек не можеше да помни имената на всички. Тази сега предлагаше чисто нова игра. Малко скъпичка, но ако я даде после на тайфата под наем, ще изкара парите й. И Били изпрати купончето за поръчка още същия следобед.

Играта пристигна след 5 дена. Странно. Всъщност за колко дена стигаха писмата до Аляска и обратно? Във всеки случай за повече от 5. Заедно с флопи-диска беше пакетирана бележка от три печатни реда: „Пърсынъл къмпютър одисиз“, нашият специалист са незабавните персонализирани услуги. Благодарим ви за предварителната поръчка.“ Или нещо подобно.

Били обаче не обичаше да размишлява за неща, над които нямаше власт. Дори да е някоя странна компания, какво от това? В бранша имаше немалко странни хора. Важно беше единствено качеството на продукта. Били зареди дискетата, носеща MS-DOS, в прореза на едно от флоидисковите устройства на персоналния компютър и след това зареди новата си игра.

ДОБЪР ДЕН, Г-Н САМПСЪН — върху екрана се появиха думи.
— ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ДА ИГРАЕТЕ ИГРАТА „МАГИЧЕСКА СМЪРТ?“
АКО ЖЕЛАЕТЕ, НАТИСНЕТР КЛАВИША „ОТГОВОР“.

Знае ме по име, а? Това се казва персонализирана услуга. И Били натисна клавиша „Отговор“. Върху екрана се изписаха нови думи.

ИЗБЕРЕТЕ НИВОТО НА ТРУДНОСТ.

НИВО 1: СЛУЧАЙНА СМЪРТ

НИВО 2: МНОЖЕСТВЕНА СМЪРТ

НИВО 3: МЕЖДУЛИЧНОСТНА СМЪРТ

НИВО 4: СМЪРТ НА СЪЗДАТЕЛЯ

НИВО 5: ЛИЧНА СМЪРТ

Край

Чудесно. Добрата игра трябва да има няколко нива на трудност. Интимната му мисъл всъщност беше, че по-ниските нива ще са твърде лесни за него. Били нямаше равен на себе си в компютърните игри. Винаги започваше от по-високо ниво от всеки друг играч. Той беше най-добрият. И така заяви ниво 5. Прескочи фасулските ниски нива.

НЯМА ДОСТЪП.

Доста дръзко от негова страна. Е, хубаво. Опита с ниво 4, после 3, после 2. Резултатът бе един и същ. Накрая заяви ниво 1.

СЛУЧАЙНА СМЪРТ. ВАШИЯТ ПРОТИВНИК Е:

След пауза от 10 секунди върху екрана се появи името „ДЖЕФРИ ХАЙПОРТ“. После, ИЗБЕРЕТЕ ТРИ ОРЪЖИЯ, последвано от „меню“ от около две дузини възможности.

Тази игра щеше да му хареса. Към флопи-диска нямаше ръководство и затова не знаеше как трябва да се използват оръжията или с какво е въоръжен противникът му. Това беше много хубаво. Ще трябва да опипва пътя, да се учи от опита.

Били избра „Непроницаем чадър“, „Отбягващо действие“ и „Термочувствителен лазер“. Едно оръжие за нападение, едно за отбрана и едно, което може да се използва и в двата случая. Добро съчетание.

ПРОТИВНИКЪТ Е ПОГЪЛНАЛ ПСИХОТРОПЕН ПРЕПАРАТ, КОЙТО ПОВИШАВА РЕШИТЕЛНОСТТА МУ, НО НАМАЛЯВА ДВИГАТЕЛНИТЕ МУ СПОСОБНОСТИ. КОЛАТА МУ СЕ НОСИ С ВИСОКА СКОРОСТ И ЩЕ ВИ БЛЪСНЕ СЛЕД x СЕКУНДИ. ВАШИЯТ ХОД.

Елементарна уловка, подценяваща способностите на Били. Ще му позволяят да използва чадъра само веднъж, а в противен случай би могъл безкрайно да се крие зад него и тогава играта би стигнала до задънена улица. Ако го задейства прекалено рано, противникът сигурно ще заобиколи чадъра и отбранителните сили на Били ще бъдат тежко накърнени. Номерът е да включи чадъра в момента, когато инерцията, която е набрала колата на преследвача, я отнесе към гибел. А засега ще забави топката.

Били набра с клавишите: „Термочувствителен лазер“.

x = 30. КОЛАТА ЧАСТИЧНО ОБЕЗВРЕДЕНА, УДАР СЛЕД x СЕКУНДИ. ИЗСТРЕЛЯНА РАКЕТА С ЕДИНИЧНА ТРАЕКТОРИЯ. ВАШИЯТ ХОД.

Дотук добре: 30 секунди щяха да бъдат достатъчни, за да се избегне чадърът. Бе улучил с лазера, а и координацията на противника бе нарушена от наркотика. Ако се приеме, че двамата започнаха борбата с приблизително равностойни оръжия, сега е моментът да вземе надмощие.

„Пас“.

x = 35. РАКЕТАТА ДАЛЕЧ ОТ ЦЕЛТА. КОЛАТА СЕ САМОРЕМОНТИРА. УДАР СЛЕД x СЕКУНДИ. ВАШИЯТ ХОД.

Противникът бе в ръцете му. Способността за авторемонт сигурно беше отбранително оръжие. На противника сигурно му остава още едно оръжие. Време беше да го лапне и да го унищожи.

„Отбягващо действие“.

x = 10. ВЪЗПЛАМЕНЯВА СЕ КАМЕРАТА ЗА ДОИЗГАРЯНЕ НА ГОРИВНАТА СМЕС НА КОЛАТА, УДАР СЛЕД x СЕКУНДИ. ВАШИЯТ ХОД.

Тъй като нямаше начин да разбере дали се отбелязва бързината, с която се дава отговорът, Били мигновено набра своя ход:

„Непроницаем чадър“.

x = 3. УДАР. КОЛАТА УНИЩОЖЕНА. ПРОТИВНИКЪТ ОБЕЗВРЕДЕН. ПЕЧЕЛИТЕ, БИЛИ САМПСЪН.

После еcranът угасна. Нямаше връщане към първоначалното „меню“, нямаше по-нататъшни инструкции, нищо нямаше. Били изпробва всички възможни начини, за които се сети, но не можа да изстиска никакъв отговор от машината. Дори изключи компютъра и после го включи и започна отначало. Отново никакъв резултат.

Дявол да го вземе. Не беше честно. Играта наистина беше интересна, но Били не бе заплатил 59,95 долара за нещо, което умира още на ниво 1. Докато си легна, бе съчинил наум злобно писмо до хората от „Пърсънъл къмпютър одисиз“.

Вторият флопи-диск дойде на следващия ден. Чакаше го вкъщи и Били го видя, когато се върна от училище.

Значи играта се играе с последователни дискети. Много интересно. Последната може би ще задейства повторно първата, за да може още някой да играе с нея. Така ще е добре.

Били сложи дискетата настрана. По-късно ще играе. Първо ще наточи апетита си.

След вечеря баща му го запита:

— Били искаш ли да поговорим сериозно няколко минути?

— Добре, татко.

Почва се пак. Ще му обяснява как си губи времето с този глупав компютър, как страдат училищните му занимания и така нататък. Били си бе изработил навика да прекарва думите от едното ухо през другото, без да слуша.

Двамата седнаха във всекидневната.

— Слушай, синко — започна баща му, — след няколко месеца ще получиш шофьорска книжка. Предполагам, знаеш каква отговорност крие тя.

— Разбира се, татко — май нямаше да е толкова страшно този път.

— Били, не знам дали пиеш. Пиеш ли, сине?

— Пия по някоя бира от време на време. Нали знаеш, като се съберем с момчетата.

— Хубаво, благодаря ти, че си откровен. Не те осъждам, разбира се. Може би си забелязал, че и аз обичам да си пийна някое и друго коктейлче сегиз-тогиз. Искам обаче да ми обещаеш нещо.

— Какво да ти обещая, татко?

— С майка ти обсъдихме въпроса. Бихме желали да обещаеш, че след като вземеш шофьорската книжка, ако си пил повечко бири, ще ни се обадиш по телефона. И ние ще дойдем, за да те откараме с колата. Няма значение колко е часът. Просто ще ни се обадиш, преди да влезеш в колата. Предпочитаме да ни извадиш от леглото, отколкото да рискуваш да ти се случи... това, което се е случило.

Бащата подаде на Били следобедния вестник. Върху първата страница имаше снимка, която заемаше три колони. Смачканите останки на кола, която не можеше да се идентифицира.

— Толкова млад човек — каза бащата на Били. — С една година по-голям от тебе. Ще ни обещаеш ли, сине?

— Естествено, татко. Няма проблеми — въсъщност той не пиеше много.

— Благодарим ти, синко.

Били хвърли поглед към текста на снимката, който гласеше: „Джефри Хайпорт, 17-годишен, от Крозет, загина снощи, след като изгубил контрол над автомобила си и се бълснал в бетонна преграда на моста по шосе «Интърстейт 64». Според сведенията на полицията младежът се връщал вкъщи от събиране в Шарлътсвил, където имало пие, макар и не непосредствено...“

Като изчете съобщението, Били спря и отново погледна името. Не повярва на очите си. Джефри Хайпорт.

С бавно движение остави вестника върху дивана. Устата му внезапно пресъхна и той прекара език върху устните си.

— Какво има, синко? — попита баща му.

— Уф, тате, ужасна история. Няма да имате такива тревоги с мен. Не, с мен не.

Били стана, влезе в стаята си и затвори вратата.

Не.

Беше съвпадение. Трябваше да е съвпадение. Нямаше начин...

Близо един час седя на леглото си, като въртеше новия флопи-диск в ръцете си и не знаеше какво да прави. Съвпадение беше. Такива неща стават постоянно. Някой отива да лови риба, хваща голям костур, разпаря го и намира брачната халка, която изпуснал в езерото преди 20 години. Стават такива работи.

Не, не стават. Не стават така. Имаше само едно обяснение. По някакъв начин Били Сампън бе причинил смъртта на местен младеж, когото никога не бе виждал. Изглеждаше наудничаво, но нещата стояха точно така. Джефри бе мъртъв.

Помисли още малко и бавно осъзна, че греши. Имаше и друга възможност. А именно, че Джефри винаги щеше да умре. Винаги щеше да пие, колата му винаги щеше да се бълсне точно в този ден. А играта само бе отворила някакъв прозорец, през който Били за миг надзърна в бъдещето.

При това положение той не носеше никаква отговорност. Трябваше да се опита да използва откритието си за някаква положителна цел.

Естествено, можеше да направи само едно нещо въпреки терзанието си. Дори един на 1000 души не би постъпил различно. Били зареди новата дискета.

ДОБРЕ ДОШЛИ, Г-Н САМПСЪН. ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ДА ПРОДЪЛЖИТЕ ИГРАТА НА МАГИЧЕСКА СМЪРТ?

Били набра „Отговор“.

Отново се появи „менюто“. Били усети, че вече разбира правилата на играта, но въпреки това опита да заяви ниво 1, 3, 4 и 5. Не се изненада, когато достъп му бе отказан. Играта беше непреклонна и той заяви ниво на трудност 2.

МНОЖЕСТВЕНА СМЪРТ. ПРОТИВНИЦИТЕ ВИ СА:

Пауза.

РОБЪРТ АРЧЪР, БЕЛИНДА АРЧЪР, САЛИ АРЧЪР, КУКИ АРЧЪР. ИЗБЕРЕТЕ ЧЕТИРИ ОРЪЖИЯ.

„Менюто“ този път бе съвсем различно. Били го разгледа, като се опитваше да открие някаква зависимост. Първия път бе изbral произволно и бе спечелил. С повишаване на трудността играта сигурно щеше да става по-строга. Щеше да му е нужно нещо повече от избора на подходящ момент за действие. Например подходяща огнева мощ.

Били избра оръжията си.

ПРОТИВНИЦИТЕ СА СЕ БАРИКАДИРАЛИ В КРЕПОСТ И ПОДГОТВЯТ ОТРОВЕН ГАЗ. КОГАТО ГАЗЪТ БЪДЕ ГОТОВ, ОТ НЕГО СПАСЕНИЕ НЯМА. РАЗПОЛАГАТЕ С 15 МИНУТИ. ВАШИЯТ ХОД.

Този път първият ход е негов. Той се замисли. След 10 минути реши, че според техните очаквания щеше да се опита да отклони вниманието им. Затова първо използва най-силното си оръжие.

„Огнена стрела“.

ПРОТИВНИКЪТ НЕ УСПЯВА ДА СВАЛИ НАВРЕМЕ ЗАЩИТНИТЕ КАПАЦИ. КРЕПОСТТА СЕ ПОДПАЛВА. ВКЛЮЧВАТ СЕ ПРЪСКАЧКИ. ВАШИЯТ ХОД.

„Кон“.

НАПАДЕНИЕТО НА ПРОТИВНИКА С АРБАЛЕТ БЕЗУСПЕШНО. ОТРОВНИЯТ ГАЗ ИЗБУХВА, ПРЕДИ ОГЪНЯТ ДА Е ПОТУШЕН. КРЕПОСТТА РАЗРУШЕНА. ВАШИЯТ ХОД.

Значи така. Газът бе избухнал, той се намираше на безопасно разстояние, би трявало опасността да е преминала. Какво не беше в

ред?

Разбира се. Били бързо набра с клавишите:
„Броня“.

Ако се допуснеше, че газът не се брои, противниците бяха използвали три от общо четирите си оръжия. Оставаше им само едно. То щеше да е от значение само ако имаше кой да го приложи.

„Ръчна секира“.

ВСИЧКИ ПРОТИВНИЦИ ОБЕЗВРЕДЕНИ. ПЕЧЕЛИТЕ, БИЛИ САМПСЪН.

Екранът угасна и този път Били не направи опит да го съживи. След като си легна, дълго се мята и обръща в леглото. Щом като се унесеше, сънуващ кошмар.

* * *

Третата дискета пристигна в събота. Предищните два дена Били прекара в стаята си, без да става от леглото, като изпитваше ужасен страх, че дискетата ще се появи. Върна се болен от училище в деня, когато чу какво е сполетяло семейство Арчър. Робърт и Белинда с двете си дъщери живеели в квартала Белмонт. Робърт бил служител в телефонната компания. Вечерта, когато Били избрал ниво на трудност 2, в къщата на Арчърови се спукал газовият тръбопровод. Изтекло голямо количество газ и контролната лампа на печката го възпламенила. Трима души от семейството изгорели. Четвъртият човек — Сали — била по-възрастната дъщеря. Спалнята ѝ се намирала най-далеч от мястото на взрива. Преди пламъците да достигнат до нея, тя скочила от втория етаж. При приземяването политнала напред и ударила главата си в камък. Ударът разцепил черепа ѝ и тя починала на място.

В седем часа вечерта бащата на Били влезе в стаята му.

— Синко, зная, че не се чувстваш добре, но смяташ ли, че ще се справиш за няколко часа без майка си и мен? Тоя пуст коктейл у Дейвид на Хай стрийт. Важно е да бъдем там заради бизнеса. Смяташ ли, че ще се справиш?

— Разбира се, татко.

— Благодаря ти. Ще ти се реванширам.

В интерес на истината Били не се опечали, че родителите му излизат. Не можеше да им разкаже какво става, защото веднага биха позвънили в университетската клиника, за да уговорят час при шефа на психиатрията. Макар че изпитваше ужасен страх, Били знаеше, че ще продължи играта на ниво 3. Затова най-добре да е сам.

**ОТНОВО СЕ СРЕЩАМЕ, Г-Н САМПСЪН — каза еcranът.
СИГУРЕН ЛИ СТЕ, ЧЕ ЖЕЛАЕТЕ ДА ПРОДЪЛЖИТЕ ИГРАТА НА МАГИЧЕСКА СМЪРТ?**

Били се поколеба, но само за миг, и после решително натисна клавиша „Отговор“. После заяви ниво на трудност 3. Този път машината не направи никаква пауза.

МЕЖДУЛИЧНОСТНА СМЪРТ. ВИЕ ЗАЩИТАВАТЕ: Г-Н И Г-ЖА УИЛЯМ САМПСЪН ИЗБЕРЕТЕ ДВЕ ОРЪЖИЯ.

О, боже! Бяха променили правилата срещу него. И можеше да избере само две от 24 оръжия.

Потта се стичаше по тялото му. Дали играта не се играе в реално време и дали часовникът вече не отброява минутите? Били не можеше да разбере това. Разгледа „менюто“, докато в мозъка му се мятаха и преплитаха дедуктивно-логически схеми.

Накрая измисли как да постъпи. Решението бе просто. Били имаше едно голямо предимство. Знаеше къде се намират родителите му. Оттук нататък възможностите не бяха толкова многобройни. Въщност, наистина ли не бяха? Автомобилна катастрофа, отровени сандвичи с пържен хляб, природни бедствия? Не. Ще се придържа към първоначалния си извод. И Били направи избора си.

**ЖЕРТВИТЕ ПОПАДАТ НА БАНДА ХУЛИГАНИ,
ВЪОРЪЖЕНИ С НОЖОВЕ. ВАШИЯТ ХОД.**

Проста работа. Два пъти поред играта го принуждаваше да прави първия ход, но той го бе предвидил, както бе предвидил и характера на заплахата. Нуждаеше се само от едно оръжие. Без колебание набра думите:

„Полиция“.

ХУЛИГАНите, РАЗПРЪСНАТИ ОТ ДЕЖУРНА ПОЛИЦЕЙСКА КОЛА. НАПАДНАТИТЕ НЕВРЕДИМИ. ПЕЧЕЛИТЕ, БИЛИ САМПСЪН.

И еcranът угасна.

Били метна дискетата в кошчето за отпадъци. Вече не му беше гадно. Чувстваше се на върха на успеха. Беше най-добрият.

Половин час по-късно се наложи да изслуша разказа на родителите си за премеждието, което изживели. Престори се, че е страшно заинтригуван и дълбоко облекчен, че са се отървали невредими. Тази нощ спа като заклан.

Следващата поща донесе четвъртата дискета. Били беше готов. Нова покана за игра. Навечеря се светкавично, изяде дори салатата и се втурна към стаята си.

— Моят син, геният по компютрите — каза подигравателно баща му на майка му, — няма време за нас, обикновените хора.

Но Били вече беше вперил поглед в екрана.

ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ДА МЕ ВЪВЛЕЧЕТЕ В ИГРАТА НА МАГИЧЕСКА СМЪРТ, Г-Н САМПСЪН?

Били натисна клавиша „Отговор“ и дълго време изучава „менюто“ с нивата на трудност. Ниво 4 гласеше „Смърт на създателя“. Какво ли означаваше това? Едва ли играеше с бога. Може би ставаше въпрос за създателя на играта, а? Това ще де е. Екранът беше казал: „Желаете ли да ме въвлечете...“

Какво ли щеше да стане в края на краищата? Очевидно собственият му живот нямаше да е на дневен ред. Личната смърт бе ниво на трудност 5. А ако става въпрос за живота на създателя, какво щеше да се случи, ако създателят загуби живота си? Щеше ли да свърши играта?

Били мислеше да напише с клавишите „Край“. Но не знаеше какво би станало след това. Може би никога повече нямаше да му позволят да играе. Така че въпреки всичко не искаше играта да свърши. Натисна ниво на трудност 4.

СМЪРТ НА СЪЗДАТЕЛЯ. ИЗБЕРЕТЕ 6 ОРЪЖИЯ.

Така значи. Не е ясно кой с кого се бие и за какво. „Менюто“ с оръжията беше обичайното, но изборът на шест оръжия подсказваше, че са възможни поредици от много сложни действия. Били избра внимателно оръжията, като се надяваше успешно да заблуди играта за намеренията си. Когато приключи с избора, машината го подкани:

ВАШИЯТ ХОД.

Добре, това беше честно. Ако създателят действително се бореше за живота си, трябваше да му се даде възможност да използва

максимално шансовете си. Следователно играта правеше първия ход, но караше Били да реагира, преди да знае какъв е този ход.

Били разсъди, че при първия си ход на предишните две нива на трудност беше направил най-добрая си удар. Затова играта можеше да реши, че той ще се опита да я изиграе по същия начин за трети път. После обаче можеше да се сети, че и той знае това и че ще запази силните си оръжия за по-нататък. Накрая, на това ниво на трудност, играта трябваше да допусне, че Били още веднъж ще постъпи по обратния начин и ще завърши така, както бе започнал, като все пак направи голямата крачка. Следователно основната отбранителна сила щеше мигновено да бъде задействана. Затова Били избра едно от повторостепенните си оръжия.

„Нападение от въздуха“.

АВИАЦИЯТА УНИЩОЖЕНА ОТ РАКЕТИ. ОТКРИВАЩИ ТОПЛИНА. ВАШИЯТ ХОД.

Беше сгрешил. Играта бе предвидила с точност началния му ход и с точност бе отразила нападението му. Сега щеше да премине в настъпление, смятайки, че Били едва ли ще предвиди такъв логичен ход.

„Мини“.

ЩУРМУВАЩИТЕ ТАНКОВЕ, ИЗГУБЕНИ В МИННОТО ПОЛЕ. ВАШИЯТ ХОД.

Бяха наравно. Били усети, че това е подходящият момент. Усети го внезапно и ослепително ясно. Усети, че играта ще предприеме някакъв второстепенен ход. Време беше Били да нанесе съкрушителния удар. Прескочи „Непробиваем щит“ и набра: „10-мегатонно термоядрено устройство“.

ЕЛЕКТРОМАГНИТНОТО РАЗСЕЙВАНЕ НЕДОСТАТЪЧНО, ЗА ДА ВЪЗПРЕ ТЕРМОЯДРЕНАТА БОМБА КОМАНДНИЯТ ЩАБ УНИЩОЖЕН. ПЕЧЕЛИТЕ, БИЛИ САМПСЪН. БЛАГОДАРИМ ВИ, ЧЕ ИГРАХТЕ ИГРАТА. ДОВИЖДАНЕ И НА ДОБЪР ЧАС.

Еcranът пак угасна.

Били бе спечелил.

* * *

Новината се появи на първа страница в следобедния вестник. Земетресение бе разлюляло полуостров Кенай в Аляска. Зверско земетресение. Особено силно било засегнато селището Хоумър. Голяма част от града била в развалини. Нямало начин да се преброят загиналите или да се изчислят щетите.

Били бе потресен. Несъмнено знаеше кой е един от пострадалите. Създателят бе защитавал живота си.

Още по-изненадваща бе появата на петата дискета със следобедната поща. Били не бе очаквал това. Смяташе, че щом създателят е загубил играта на ниво 4, ниво 5 изобщо нямаше да има.

Обаче отново се взираше в „менюто“ с нивата на трудност. То се бе появilo без въвеждащо съобщение. Трябваше да избере или ниво 5, или „Край“. Други възможности нямаше.

„Лична смърт“. Какво ли означаваше това? Неговата собствена смърт или смъртта на непознати хора? Как щеше да се води битката? Ако спечелеше Били, щеше ли да има награда? Трябва да има. Залогът бе твърде висок, за да мисли другояче. Каква ли цена би могъл да има животът му? Вечният дар на бъдещото прозрение? Екранът стоеше безмълвен.

Пръстът му закръжи над клавиатурата. Живот или смърт? Живот и смърт? Чий живот и чия смърт? Накрая натисна ниво 5.

Появи се условието.

НЕИЗЛЕЧИМА ЗАРАЗНА БОЛЕСТ ЗАСТРАШАВА ЧОВЕШКИЯ ЖИВОТ НА ПЛАНЕТАТА. ЛЕЧЕНИЕТО НЕВЪЗМОЖНО Думите изчезнаха и после се появиха отново. КЛАВИШЪТ „А“ ИЛИ „В“ НЕУТРАЛИЗИРА ЗАПЛАХАТА И УСПЕШНО ЗАВЪРШВА ИГРАТА Думите пак изчезнаха. НАТИСНЕТЕ „А“ ИЛИ „В“, ЗА ДА ЗАВЪРШИТЕ ИГРАТА. ВАШИЯТ ХОД.

Шанс 50 на 50. Никакви ориентири.

Били Сампсън закрещя. Крещеше, крещеше, не можеше да спре да крещи Гледаше экрана и крещеше.

Баща му се втурна в стаята, прегърна го през раменете и го разтърси.

— Сине — попита го, — какво става? Какво има?

Били продължаваше да крещи.

Баща му се взря в думите върху экрана.

— О, боже — извика той и натисна клавиш „A“.

В град Сейнт Джорджес, в островната държава Гренада, окупирана от чужди сили, първото дете, момиченце на 7 години, изпадна в конвулсии.

[1] централен процесор — бел.ред. ↑

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 7,8/1990 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.